

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VI. Circumstantiæ mutantæ & non mutantæ speciem peccati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

exercens, ad specificam bonitatem ipsius non attingeret, uti dixi n. 25. Vide quæ dixi lib. 1. c. 8.

CAPUT V.

Tametsi intentio boni finis non tollat, diminuit tamen malitiam mali mediæ.

29 **R**atio est 1°. quia hoc ipso quod malum medium quis non vult, nisi ob finem bonum, ostendit se minus affici malitiâ. 2°. Dum unam habet ex præcipuis circumstantiis bonam, minus deest actui suo de conformitate ad rectam rationem.

30 Et rationi accedit 1°. autoritas S. Augustini l. contra mendacium c. 8. dicentis, quod peior est qui concupiscendo, quam qui miserando, id est, misericordiâ voluntate furatur, tametsi horum duorum non ideo est quisquam bonus, quia peior est unus. Item, in suo genere alius ejusdem generis peccatis leviora fiunt, qua bono animo videntur admitti.

31 Accedit 2°. communis sensus, quo minus peccare censetur, qui mendacium profert ad salvandam vitam patris, quam qui profert illud gratis, vel ob jocum.

32 Peccat quidem qui malum medium ordinat ad finem bonum. Non enim sunt facienda mala, ut eveniat bona; sed minus peccat, quam si malum medium amaret propter se, non propter bonum: non quia bonus finis malo isti medio aliquid suæ bonitatis communicat; sed quia malitia istius mediæ ipsi minus voluntaria est, quam si medium istud propter se amaret. Quod enim propter se amatur, magis amatur, quam quod propter aliud præcisè.

CAPUT VI.

Circumstantiæ mutantes & non mutantes speciem peccati.

33 **I**llæ circumstantiæ peccati speciem mutant, quæ important novam & specialem difformitatem cum ratione & lege æterna. Ad quod distinctius dignoscendum vidende sunt regulæ, quæ habentur infra lib. 9. c. 8. Illæ autem speciem non mutant, sed, intra eandem speciem, peccati malitiam aggravant, quæ spe-

ciali ejusmodi difformitatem non important, sed aggravant, seu augent præexistentem.

Utraque clarè & prolixè enarrat caput Con-34 sideret de pœnit. dist. 5. c. 1. sumptum ex lib. de vera & falsa pœnit. c. 14. Consideret pœnitens qualitatem criminis in loco, in tempore, in perseverantia, in varietate persona, & quali hoc fecerit tentatione, & in ipsius vitii multiplici executione. Oportet enim pœnitere fornicantem, secundum excellentiam sui status, aut officii, & secundum modum meretricis, & in modo operis sui, & qualiter turpitudinem suam per egit, si in loco sacro, aut cui debuit excellentiam fidei, ut sunt domus dominorum, & aliorum multorum, si in tempore orationi constituto, aut in festivitate Sanctorum, & in tempore jejuni. Consideret quantum perseveraverit, & defleat quod perseveranter peccaverit, & quanta virtus fuerit in pugnatione. Sunt enim qui non solum vincuntur, sed ultro se peccato offerunt, nec expectant remissionem, sed preveniunt voluptatem, & pertractant secum, quam multiplici actione vitii delectabiliter peccant. In cognoscendo augmentum peccati, inveniat se, cujus ætatis fuerit, cujus sapientia, & ordinis, & statum omnem alterius non peccantis. Immoretur in singulis istis, & sentiat modum criminis, purgans lachrymis omnem qualitatem vitii. Defleat virtutem, qua interim caruit. Dolendum enim, & dolore purgandum, non solum quia peccavit, sed etiam quod se virtute privavit. Defleat etiam, quoniam in uno offendens, factus est omnium per ingratitude reus; ingratus enim exiit, qui plenus virtutibus, Deum omnino non imuit. In hoc enim quisque peccator fit culpabilior, quo est Deo acceptior. Ideo enim Adam plus peccavit, quia omni bono abundavit. Animadvertere etiam oportet, & animadvertendo deslere animam proximi, quam fornicator Deo eripuit, vel ereptam in malo confirmavit. Etiam quod exemplum exiit mali, in operatione sui criminis. Gemat itaque aliorum vitam in sua corruptam, vel incorruptam non conservatam, & commodum proximi, quod desistat exemplo boni. Doleat de tristitia, quam peccando bonis intulit, & de lætitia, quam eis non adhibuit.

LIBER QUINTUS.

Amor ordinatus.

1 **S**i moralitas omnis ab amore dependet, bonitas omnis actuum humanorum ab amoris dependet ordine. Siquidem ordinata dilectio, legis est plenitudo, ab eaque lex pendet & Propheta. Propterea l. 3. c. 3. & 4. dixi, primum christiani hominis officium esse, amorem suum rectè ordinare, primamque proinde Theologi Moralis curam esse oportere, sanam christianamque de ordinato Dei creaturarumque amore doctrinam tradere:

cùm humanorum affectum primus sit amor, causaque & mensura cæterorum. Neque enim alia de causa res aliqua desideratur, speratur, delectatur, nisi quia amatur; nec odio quidquam habetur, nisi quia malum, id est, contrarium bono quod amatur. Quod malum, dum imminet, timetur; dum præsens est, de eo tristitia concipitur; sicut & audacia, dum contra illud insurgitur; ira, dum de autore ipsius vindicta appetitur. Denique propter amo-